

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 67/2014-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. apríla 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho (sudca spravodajca) v konaní o sťažnosti obchodnej spoločnosti Stavos s. r. o., Štefánikova 4, Michalovce, zastúpenej advokátkou JUDr. Želmírou Varjassyovou, Ulica kpt. Nálepku 20, Michalovce, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Cb 396/2003, za účasti Okresného súdu Košice II, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti Stavos s. r. o., na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Cb 396/2003 **p o r u š e n é b o l i .**

2. Okresnému súdu Košice II **p r i k a z u j e ,** aby v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Cb 396/2003 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Obchodnej spoločnosti Stavos s. r. o., priznáva finančné zadost'učinenie v sume 3 000 € (slovom tritisíc eur), ktoré jej je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Košice II je povinný uhradiť obchodnej spoločnosti Stavos s. r. o., trovy konania v sume 275,94 € (slovom dvestosedemdesiatpäť eur a deväťdesiatštyri centov) na účet jej právnej zástupkyne JUDr. Želmíry Varjassyovej, Ulica kpt. Nálepku 20, Michalovce, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 67/2014 z 30. januára 2014 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti Stavos s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Cb 396/2003 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 16. októbra 2002 okresnému súdu návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie pohľadávky v sume 76 950 Sk s príslušenstvom, a to z titulu postúpenej pohľadávky za neuhradené faktúry splatné 30. októbra 1998. Po podaní odporu proti platobnému rozkazu z 26. novembra 2002 bola vec prevedená do registra Cb a ďalej bola vedená pod sp. zn. 32 Cb 396/2003.

Sťažovateľka uvádza, že ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo konanie v jej právnej veci právoplatne skončené.

Sťažovateľka v nadväznosti na to navrhuje, aby ústavný súd podľa čl. 127 ústavy vyslovil, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zároveň navrhuje prikázať okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov. a napokon sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 7 000 € a úhrady trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti prípisom sp. zn. 1 Spr V/76/2014 (doručeným ústavnému súdu 3. marca 2014), v ktorom, poukazujúc na chronológiu v priebehu konania vykonaných procesných úkonov, okrem iného uvádza:

„... možno konštatovať, že v konaní došlo k prietahom v dlhších časových úsekoch (v čase od pridelenia veci do registra Cb do nariadenia pojednávania dňa 1. 8. 2004, od 6. 11. 2007 do nariadenia pojednávania dňa 6. 10. 2008), k prietahom došlo aj v určitých časových úsekoch od 3. 3. 2009 do 2. 11. 2010, posúdenie dôvodnosti prietáhov nechávam na zváženie ústavnému súdu.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že pojednávania (v zmysle vyššie uvedenej chronológie) boli odročované aj na žiadosť žalobcu a aj pre jeho neúčast’.

Zároveň pokladám za dôležité uviesť, že vo veci konajúci sudca bol od 7. 11. 2012 do 21. 12. 2012 práceneschopný, práceneschopnosť trvala aj od 7. 11. 2013 do 31. 12. 2013, od 20. 1. 2014 do súčasnosti naďalej trvá. Uvedené obdobia práceneschopnosti čiastočne neumožnili (z dôvodu ich trvania) orgánom riadenia a správy súdu prijať opatrenia smerujúce k prerozdeleniu veci v súlade so zákonom a rozvrhom práce na príslušný rok.

Konanie v prejednávanej veci podľa môjho názoru nevykazuje znaky skutkovej a právnej náročnosti, v konaní som ani nezistil prekážky postupu konania podľa § 107 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku.“

Súčasťou vyjadrenia k sťažnosti bol aj nasledujúci prehľad procesných úkonov vykonaných v doterajšom priebehu napadnutého konania:

„- dňa 16. 10. 2002 doručená žaloba žalobcu o zaplatenie 76.950,- Sk s prísl.,

- výzva na zaplatenie súdneho poplatku zo dňa 7. 11. 2002,*
- dňa 20. 11. 2002 zaplatený súdny poplatok za podanú žalobu,*
- platobný rozkaz zo dňa 26. 11. 2002,*
- odpor proti platobnému rozkazu zo strany žalovaného,*
- dňa 18. 12. 2002 spis prevedený do registra Cb na prejednanie a rozhodnutie sudcovi Okresného súdu Košice II JUDr. Ladislavovi Hreňovi,*
- dňa 1. 8. 2004 (správne má byť 31. 8. 2004, pozn.) nariadený termín pojednávania na 15. 10. 2004,*
- pojednávanie zo dňa 15. 10. 2004 odročené na návrh žalobcu a jeho povinnosť oznámiť adresy navrhovaných svedkov,*
- dňa 5. 11. 2004 oznámení súdu navrhovaní svedkovia a ich adresy a doručené listinné dôkazy zo strany žalobcu,*
- dňa 6. 10. 2008 nariadený termín pojednávania na 3. 3. 2009 spolu s predvolaním svedkov,*
- pojednávanie zo dňa 3. 3. 2009 odročené na neurčito z dôvodu neprítomnosti žalovaného a predvolaných svedkov,*
- dňa 13. 7. 2009 (správne má byť 13. 7. 2010, pozn.) nariadený termín pojednávania na 2. 11. 2010 spolu s predvolaním svedkov,*
- pojednávanie zo dňa 2. 11. 2010 po vykonanom dokazovaní odročené na 4. 1. 2011 z dôvodu doplnenia dokazovania a odstránenia rozporných tvrdení,*
- pojednávanie zo dňa 4. 1. 2011 odročené na 8. 2. 2011 z dôvodu neprítomnosti žalobcu, žalovaného a predvolaných svedkov,*
- pojednávanie zo dňa 8. 2. 2011 po vykonanom dokazovaní odročené na 29. 3. 2011 za účelom doplnenia dokazovania a odstránenia rozporných tvrdení,*
- pojednávanie zo dňa 29. 3. 2011 odročené na 17. 5. 2013 z dôvodu neprítomnosti žalovaného a svedkov,*

- *pojednávane zo dňa 17. 5. 2011 odročené na neurčito z dôvodu neprítomnosti žalovaného a svedkov,*
- *dňa 11. 1. 2012 nariadený termín pojednávania na 28. 2. 2012,*
- *dňa 22. 2. 2012 doručená súdu žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania,*
- *pojednávane zo dňa 28. 2. 2012 odročené pre neúčast' žalobcu, žalovaného a svedkov na neurčito,*
- *dňa 8. 6. 2012 nariadený termín pojednávania na 2. 10. 2012,*
- *pojednávane zo dňa 2. 10. 2012 odročené na 16. 11. 2012 z dôvodu doplnenia dokazovania a odstránenia rozporných tvrdení,*
- *pojednávane zo dňa 16. 11. 2012 zrušené pre práceneschopnosť zákonného sudcu,*
- *dňa 17. 1. 2013 nariadený termín pojednávania na 25. 3. 2012, pojednávane zo dňa 25. 3. 2013 po vykonanom dokazovaní odročené na 19. 4. 2013 za účelom doplnenia dokazovania a odstránenia rozporných tvrdení,*
- *dňa 18. 4. 2013 doručená žiadosť žalobcu o odročenie pojednávania,*
- *pojednávane zo dňa 18. 4. 2014 odročené na 27. 5. 2013 z dôvodu neprítomnosti žalobcu, žalovaného a svedka,*
- *rozsudok vyhlásený na pojednávani dňa 27. 5. 2013,*
- *odvolanie žalobcu zo dňa 15. 7. 2013,*
- *vyjadrenie žalovaného k odvolaniu zo dňa 2. 8. 2013,*
- *dňa 27. 8. 2013 vec predložená odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní,*
- *dňa 17. 9. 2013 doručené uznesenie odvolacieho súdu o zrušení rozsudku,*
- *dňa 17. 9. 2013 referát na doručenie uznesenia odvolacieho súdu účastníkom konania,*
- *vec nie je právoplatne skončená.“*

K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľka zaujala stanovisko podaním (doručeným ústavnému súdu 20. marca 2014), v ktorom okrem iného uviedla:

„Z chronologického prehľadu procesných úkonov vykonaných v predmetnej veci je zrejmé, že v tomto konaní došlo k prietahom v konaní, čo potvrdil vo svojom stanovisku aj predseda okresného súdu, pričom podotýkame, že k veľkému prietahu došlo najmä medzi

prvým pojednávaním dňa 15. 10. 2004 a ďalším, ktoré bolo vytyčené až na 3. 3. 2009. Zároveň súhlasíme aj s konštatovaním, že predmetná sporná vec nevykazuje znaky skutkovej a právnej náročnosti.

Prieťahy v konaní, ktoré priznal aj OS Košice II, naďalej pokračujú a od doručenia uznesenia odvolacieho súdu od septembra 2013 sa vo veci nekonalo.

Prehľad procesných úkonov v tejto veci je veľmi rozsiahly, no svedčí o slabej aktivite súdu, ako aj o tom, že prieťahy v tomto konaní sú nesporné.“

Obsah súvisiaceho spisu okresného súdu potvrdzuje úkony uvedené v jeho vyjadrení z 27. februára 2014, ktoré ústavný súd považuje za preukázané.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Sťažovateľka zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, a z § 119 ods. 4 OSP, ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli

predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, kedy bude konať nové pojednávanie a dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium právna a skutková zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom preskúmaného konania je rozhodovanie o návrhu s'ťažovateľky na zaplatenie postúpenej pohľadávky s prísl. z titulu neuhradených faktúr a trov konania. Podľa názoru ústavného súdu takéto spory v rámci obchodnoprávných vzťahov tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a v zásade ich nemožno považovať za právne ani skutkovo zložité. Metodika a postup rozhodovania v týchto veciach je obsiahnutá v stabilizovanej a pomerne rozsiahlej judikatúre všeobecných súdov. Obdobne ústavný súd hodnotí aj s'ťažnosťou napadnuté konanie, konštatujúc, že jeho doterajší priebeh nemožno pripísať na vrub zložitosti prerokúvanej veci. Napokon ústavný súd poukazuje na to, že okresný súd vo svojom vyjadrení k s'ťažnosti okrem iného uviedol, že konanie podľa jeho názoru „*nevykazuje znaky skutkovej a právnej náročnosti*“.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či v napadnutom konaní mohlo dôjsť k zbytočným priet'ahom, bolo správanie s'ťažovateľky ako účastníčky tohto súdneho konania v procesnom postavení žalobkyne. Ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by bolo potrebné pripísať na jej ťarchu v súvislosti s doterajšou dĺžkou napadnutého konania. Pokiaľ okresný súd vo vyjadrení poukázal na neúčast' s'ťažovateľky na niektorých pojednávaniach, resp. na jej žiadosti o odročenie pojednávania, ústavný súd konštatuje, že uvedené skutočnosti nemali na priebeh napadnutého konania zásadnejší vplyv.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv s'ťažovateľky, bol postup okresného súdu v napadnutom

konaní. Ústavný súd v priebehu napadnutého konania zistil tri obdobia nečinnosti okresného súdu, a to v obdobiach:

- od 18. decembra 2002 (okresný súd previedol vec do registra „Cb“) do 1. augusta 2004 (okresný súd nariadil termín pojednávania),
- od 31. augusta 2004 (okresný súd nariadil termín pojednávania) do 6. októbra 2008 (okresný súd nariadil termín pojednávania),
- od 3. marca 2009 (okresný súd odročil pojednávanie na neurčito pre neprítomnosť odporcu a predvolaných svedkov) do 13. júla 2010 (okresný súd nariadil termín pojednávania).

Celkovo predstavuje doba nečinnosti okresného súdu 7 rokov.

Okrem nečinnosti sa napadnuté konanie vyznačuje aj neefektívnosťou postupu okresného súdu, keď Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 3 Cob 167/2013 z 30. augusta 2013 zrušil rozsudok okresného súdu sp. zn. 32 Cb 396/2003 z 27. mája 2013, pričom v odôvodnení okrem iného uviedol:

„V odôvodnení rozsudku súd prvého stupňa poukázal na dve výpovede svedkov, uviedol, že z nich zistil určité skutočnosti, avšak v odôvodnení rozsudku sa vôbec nevysporiadal s tým, prečo výpoveď svedka p. M. pri rozhodovaní veci vôbec nevzal do úvahy a vychádzal iba z toho, že žalobca nepredložil žiaden relevantný písomný dôkaz. V danej veci sa jedná o práce, ktoré podľa tvrdenia žalobcu mali byť vykonané na základe ústnej objednávky žalovaného, a teda by sa jednalo o zmluvu o dielo, ktorá podľa § 272 a § 536 ods. 1 Obchodného zákonníka pre platnosť nevyžaduje písomnú formu a aj v prípade, že by bolo preukázané, že zmluva o dielo uzavretá nebola, tak je potrebné posúdiť, či nárok žalobcu nie je možné posúdiť ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ak bude preukázané, že práce boli právnym predchodcom žalobcu vykonané a neboli mu uhradené.

Kedže súd prvého stupňa žalobu zamietol iba z dôvodu, že žalobca nepredložil písomné dôkazy, pričom žalobca ich absenciu navrhol nahradiť výsluchom svedkov, ktorí neboli vypočutí, pričom ich výsluch by viedol k zisteniu skutkového stavu, že neposúdil, či výnimočne neprichádza do úvahy vykonanie aj iných dôkazov a najmä, že v odôvodnení sa nevysporiadal s výpoveďou svedka p. M. podľa § 157 ods. 2 O. s. p., odvolací súd má za to,

že jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné a predčasné, a preto podľa § 221 ods. 1 písm. f/, h/, ods. 2 O. s. p. rozsudok zrušil a vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, v ktorom podľa vyššie uvedeného doplní dokazovanie a následne vo veci rozhodne.“

Pokiaľ okresný súd vo vyjadrení k sťažnosti ospravedlňoval svoju nečinnosť v napadnutom konaní objektívnymi príčinami (praceneschopnosťou zákonného sudcu), ústavný súd zastáva názor, že táto skutočnosť nemôže byť vo vzťahu k oprávnenému subjektu, ktorý sa obrátil na všeobecný súd s návrhom o odstránenie svojej právnej neistoty, dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a nezbavuje štát zodpovednosti za pomalý priebeh konania a v jeho dôsledku za vznik zbytočných prietahov v označenom súdnom konaní.

Napokon ústavný súd v súlade s predchádzajúcou judikatúrou konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska je neakceptovateľné, aby právna neistota v napadnutom konaní nebola odstránená ani po viac ako 11 rokoch od jeho začatia (m. m. IV. ÚS 327/2013).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Cb 396/2003 došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo postupom okresného súdu porušené, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietahov

a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľka domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľka sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 7 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukázala na to, že *„nekonaním vo veci zo strany súdu 11 rokov žila v právnej neistote, pod tlakom nevysporiadaných vecí, nedoručených záležitostí, ako aj finančnej neistote“*.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 32 Cb 396/2003, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, najmä to čo, je pre sťažovateľku „v stávke“, ako aj skutočnosť, že posudzované konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie

sumy 3 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia v konaní o jej sťažnosti advokátkou JUDr. Želmírou Varjassyovou. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2012, ktorá bola 781 €.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 130,16 €, t. j. spolu 260,32 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 275,94 €.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. apríla 2014